

Zločin u zatvoru u Glini

Izvještaj s praćenja suđenja

20. listopada 2009. godine – otvaranje glavne rasprave, rješenje o suđenju u odsutnosti, dokazni prijedlozi

Suđenje prate: Tino Bego i Tanja Vukov, Documenta, Zagreb, Jelena Borić, Agnese Andreucci i Biljana Alavanja, OESS, Zagreb

Izvještava: Tanja Vukov, Documenta

Prilikom ulaska u prostorije Županijskog suda u Sisku, kao i prilikom ulaska u sudnicu, ne provode se ikakve sigurnosne provjere.

Predsjednica Vijeća otvorila je zasjedanje, objavila predmet glavne rasprave i sastav Vijeća. Stranke u postupku nisu imale primjedbi na sastav Vijeća.

Predsjednica Vijeća je konstatirala da su presudom Okružnog suda u Sisku broj K-25/92 od 22. siječnja 1993. I-okr. Đuro Birać, II-okr. Petar Baltić, III-okr. Stevan Bjelajac, IV-okr. Đuka Bogunović, V-okr. Milan Ljubičić, VI-okr. Vlado Ćordaš, VII-okr. Dragan Tintor, VIII-okr. Petar Vladić, IX-okr. Ilija Đaković, X-okr. Dragan Matijević, XI-okr. Ilija Baždar i XII-okr. Rade Baždar u odsutnosti proglašeni krivima radi kaznenog djela iz čl. 142. st. 1. OKZRH i čl. 144. OKZRH je svaki osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 20 godina¹.

¹ Presudom K-25/92 svi navedeni optuženici su proglašeni krivima da su;

- 1) u vremenskom razdoblju od 26. lipnja 1991. do 31. ožujka 1992. u Glini, kao pripadnici četničko-terorističkih formacija tzv. SAO Krajine, tokom oružanog sukoba protiv RH, nakon što su im bili prethodno privedeni zarobljeni civili Milošić S., Mladenović J., Kocmanić I., Štajduhar P., Benković S., Žilić B. i Skendžić V., (I-optuženi Birać Đuro kao upravitelj zatvora tzv. OPD Glina naredio, ostali optuženici su kao čuvari navedenog zatvora naredbu prihvatili) iste zatvorili u tzv. „samice-ćelije“, mučili i tukli, a potom gotovo svakodnevno te zatočeničke tukli pendrecima i drugim predmetima po svim dijelovima tijela, od kojih udaraca su Štajduhar P., Žilić B., Pereković I., Skendžić V., Prišek B., Benković S., Milošić S., Mladenović J., Panižić Ž. i Kocmanić I. zadobili mnogostruke teške tjelesne povrede, a Palajić I. je od zadobivenih ozljeda preminuo. Dakle, kršenjem pravila međunarodnog prava, za vrijeme oružanog sukoba, mučili su i ubijali civilno stanovništvo, čime su počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva.
- 2) U isto vrijeme, na istom mjestu i na isti način, nakon što su zarobljeni pripadnici ZNG-a Čačić J., Grbić Ž., Šmisil S., Kovačević Đ., Prišek B., Gregurević I., predani I-XII optuženom na čuvanje, I-optuženi je naredio, a II-XII optuženi su kao čuvari prihvatili naredbu i navedene zarobljenike svakodnevno tukli prije i poslije ispitivanja, mučili na razne načine i svakojakim predmetima, od kojih udaraca su Čačić J., Grbić Ž., Kovačić Đ. i Prišek B. zadobili mnogostruke teške tjelesne povrede po glavi i tijelu, a Šmisil S. i Gregurić I. su od zadobivenih ozljeda preminuli. Dakle, kršenjem pravila međunarodnog prava, za vrijeme oružane pobune naredili, a potom ratne zarobljenike mučili i ubijali, čime su počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika.

Navedena presuda je potvrđena presudom VSRH broj I Kž-659/93 od 07. prosinca 1993. godine.

Nadalje je konstatala da je ŽDO u Sisku 06. veljače 2009. podnijelo zahtjev za obnovu kaznenog postupka u odnosu na II-XII okrivljenika (osim I-okr. Đure Birača), a rješenjem izvanraspravnog vijeća Županijskog suda u Sisku broj Kv.135/09 od 08. srpnja 2009. prihvaćen je zahtjev te je dopuštena obnova kaznenog postupka u odnosu na II-XII okrivljene.

Protivljenje prijedlogu za suđenje u odsutnosti

Zamjenik ŽDO-a u Sisku iskazao je protivljenje suđenju u odsutnosti okrivljenicima.

Branitelj II-okr. Stevana Bjelajca, odvjetnik Danko Kovač, također se protivio provođenju suđenja u odsutnosti u odnosu na II-okrivljenika, smatrajući da bi prethodno trebalo putem međunarodne pravne pomoći provjeriti gdje navedeni okrivljenik boravi.

Rješenje o provođenju postupka

Sud je temeljem rješenja Okružnog suda broj Kv-104/92, kojim je određeno suđenju u odsutnosti u odnosu na okrivljenike, donio rješenje o provođenju postupka protiv okrivljenika u odsutnosti.

Dokazni postupak

Zamjenik ŽDO-a je predložio da se na glavnu raspravu pozovu i ispituju svjedoci: Pavao Štajduhar, Branko Žilić, Ivica Pereković, Vojislav Skendžić, Boris Prišek, Stjepan Benković, Stjepan Milošić, Joso Mladenović, Josip Čačić, Željko Grdić, Mladen Korečić, Mijo Mladenović i Dragutin Tokić.

Obrana nije imala dokaznih prijedloga.

Sud je prihvatio prijedlog zamjenika ŽDO-a da se ispituju predloženi svjedoci.

Slijedeće ročište zakazano je za dane 23. i 24. studenoga 2009. godine.

Zapažanja:

U zapisnik je očito greškom navedeno da je na raspravu pristupio optuženik osobno preveden po djelatnicima Zatvora u Sisku.

Naime, niti jedan optuženik nije bio prisutan na raspravi, te u zapisniku nije navedeno o kojem se optuženiku, od njih ukupno jedanaest, radi niti su u sudnici primjećeni djelatnici zatvora.

U zapisniku je krivo navedeno i da je član vijeća koji sudi u ovom predmetu sudac Danko Kovač, a ne sutkinja Ljubica Baldar te je nevedeno da se optuženici terete za kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZRH (kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva), ali nije navedeno da se terete i za kazneno djelo iz čl. 122. OKZRH (kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika).

Svaki od optuženika je osuđen za svaku točku optužbe na kaznu zatvora u trajanju od 20 godina, odnosno na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 20 godina.

23. studenog 2009. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje prate: Tanja Vukov, Documenta, Zagreb, Nebojša Paunović, Zvezdana Lalić, Agnese Andreucci, OESS, Zagreb, Martina Klekar, Građanski odbor za ljudska prava

Izveštava: Tanja Vukov, Documenta

Na raspravu su pristupili svi pozvani, osim svjedoka Stjepana Benkovića za koga dostava poziva nije uredno iskazana.

Svjedočenje Ivica Perekovića

Svjedok je iskazao da je bio zarobljen 29. ili 30. kolovoza 1991. u Gređanima, gdje inače i živi. Toga dana traktorom se vraćao kući iz Topuskog i pojavilo se nekoliko osoba u uniformama «JNA» koje nije poznao. Oni su ga zarobili, a nakon toga je odveden u zatvor u Glinu, gdje je ostao do ožujka 1992., kada je razmijenjen.

Rekao je da je u to vrijeme bio civilna osoba, a što se tiče njegova tretmana u zatvoru u Glini, dodao je da je bilo boljih i loših dana.

Od stražara koji su tada radili u zatvoru u Glini sjeća se III-okr. Stevana Bjelajca, dvije osobe po prezimenu Petrović te II-okr. Petra Baltića, za kojeg je dodao da je bio izuzetno korektan prema njemu i da ga nikada nije tukao, za razliku od Stevana Bjelajca, koji ga je u dva navrata ošamario, no to nisu bile velike batine i bilo je zanemarivo u odnosu na druge osobe koje su bile tučene u zatvoru. Inače je isti svakoga tko je došao u zatvor obavezno ošamario, odnosno udario rukom bez razloga.

Dalje je iskazao da je u zatvoru bio tučen, kao i svi ostali zarobljenici, no da ne može imenovati sve osobe koje su ga tukle, a znalo se događati i da bi puštali neke ljude sa strane, koji nisu bili stražari, a koji su premlaćivali zarobljenike.

Dodao je da se ne sjeća tko je u to vrijeme bio upravitelj zatvora u Glini.

Za vrijeme njegova boravka u zatvoru dvije osobe su umrle od batina, i to jedna osoba iz Viduševca, a za drugu ne zna odakle je bila.

Na posebno pitanje zamjenika ŽDO-a poznaje li Ivu Gregurevića, odgovorio je da ga poznaje i da je to osoba koja je umrla u zatvoru od batinjanja.

Nadalje, osobe koje su dolazile u zatvor i tukle zatvorenike su bile u raznim uniformama, odnosno uniformama «JNA» i maskirnim. Inače njega nitko od čuvara nije tukao u zatvorskoj ćeliji, već je bio izveden iz ćelije s namjerom da ga se tuče, no ne zna tko su bile te osobe.

Svjedočenje Pavla Štajduhara

Svjedok je iskazao da je bio zarobljen kao civil 29. rujna 1991. u Skeli, gdje je tada živio. Zarobljen je za vrijeme napada u kojem je učestvovao jedan vod, u kojemu su bile osobe u uniformama bivše JNA, ali i osobe u maskirnim uniformama.

Nakon zarobljavanja bio je prebačen u društveni dom u Balinac, gdje je bila komanda, a nakon toga je prebačen u zatvor u Glinu. Tadašnji upravitelj zatvora u Glini bio je Đuro Birač, a njegov zamjenik bio je Rade Baždar. U tom zatvoru je proveo 6 mjeseci, sve do 03. ožujka 1992., kada je razmijenjen u Karlovcu.

Po dolasku u zatvor u Glini, zatekao je dvojicu zarobljenika. Radilo se o jednom Albancu i o čovjeku imenom Pavao Bukovac, koji je poslije rata umro.

Odmah po dolasku su mu oduzeti dokumenti, a nakon toga je odveden u samicu gdje je bio udaran nogama i šamaran od osoba u uniformama koje su puštane u zatvor radi batinjanja. Dva potom ispitivao ga je Stanko Palačan, koji je imao četvoricu „batinaša“ koji su tukli zatvorenike, a Stanko Palačan je sve to naređivao.

Od stražara se sjeća X-okr. Dragana Matijevića i Žarka Zlokasa, koji su bili u zatvoru svega 15-ak dana.

Bio je tri, četiri puta pretučen od strane Stanka Palačana, njegovih batinaša i Mile Paspalja, udarcima nogama i šakama po glavi, trbuhu i ostalim dijelovima tijela, a jednom je prilikom bio i davljen pendrekom.

Nadalje je rekao da su poslije njega u zatvor dovedeni Ante Žužić, otac i sin Litrić, te Ivica Pereković. Sjeća se da je Pereković bio sav izudaran i krvav. Negdje sredinom rujna 1991., nakon pada Hrvatske Kostajnice, u zatvor je dovedeno 60-ak zarobljenika, pripadnika MUP-a i ZNG-a RH, nakon čega je aktiviran određen broj stražara koji su ranije radili u OPD Glina.

Sjeća se da je u dvorištu bio podignut šator u kojemu se pralo suđe i dijelila hrana. U tom je šatoru i sam radio.

Dok je prao tanjure, nekoliko puta je vidio Stevana Bjelajca kako zarobljenike, koji su bili u šetnji krugom zatvora, udara pendrekom po leđima.

Izjavio je i da je u zatvor dolazio Mile Paspalj, jedan od vođa pobune. Dolazio je sa svojim pratiteljem, osobi iz Hrvatske Bojne, poznatom po tome što je tukao sve zarobljenike.

Zarobljenike su dolazili tući i dragovoljci iz Srbije.

Prisjetio se da je Stanko Palačan sa svojim batinašima pretukao Ante Žužića. Žužić je nakon toga bio sav plav i nije se mogao četiri dana pomaknuti.

Kada su sredinom rujna 1991. pristigli zarobljenici iz Hrvatske Kostajnice, prebacili su se na novopridošle zarobljenike, a oni stari im više nisu bili tako zanimljivi.

Kao naročito okrutne i agresivne prema zarobljenicima sjeća se Nenada Petrovića, III-okr. Stevana Bjelajca, Dragana Nikšića i Radeta Vrgu.

Nije mu poznato tko je do smrti pretukao Stjepana Šmisla i Ivu Palajića, dok se sjeća da je pokojnog Ivu Gregurića pretukao Stanko Palačan.

Inače, svi zarobljenici su morali gledati u zemlju, jer su, čim bi podigli glavu, dobivali batine. Zatvorenike su prebijali u jednoj kancelariji, u koju su, jedan po jedan, dovođeni.

Naveo je I-okrivljenog Petra Baltića, XII-okr. Rade Baždara, IX-okr. Iliju Đakovića i IV-okr. Đuku Bogunovića kao stražare koji su bili korektni i čak pomagali zatvorenicima, a II-okr. Baltić je čak sprječavao druge osobe da ih tuku pa za njegove smjene nije bilo gotovo nikakvog batinjanja zatvorenika.

Svjedočenje Branka Žilića

Svjedok je iskazao da je 23. rujna 1991. kao civil zarobljen u Petrinji, da je potom bio zatvoren u restoranu «Gavrilović», a nakon 7 dana odveden je u zatvor u Glini.

Rekao je da u zatvoru u Glini nije bio zlostavljan niti premlaćivan.

Vođen je na ispitivanje kod Stanka Palačana i Bogdana Kotura te kod neke vojne osobe, kapetana nadimkom «Aco».

Uglavnom su mu poznate sve osobe pravomoćno osuđene u ovom kaznenom predmetu, jer su isti bili zatvorski čuvari i prije rata, a i sam je radio kao odgajatelj u OPD Glina. Napomenuo je da nije vidio ikoga od tih osoba da bi se fizički obračunavali sa zatvorenicima.

Svjedočenje Vojislava Skendžića

Svjedok je iskazao da niti jedan dan nije proveo u zatvoru u Glini, da ondje nije pretučen, zatvoren ili nešto slično te da nema neposrednih saznanja o kritičnim događajima.

Svjedočenje Borisa Priškeka

Svjedok je iskazao da je bio zarobljen 21. rujna 1991. u Petrinji kao pripadnik ZNG-a. Bio je ranjen u području desne potkoljenice. Zbog te mu je ozljede kasnije noga, sve do kuka, bila u gipsu. Nakon ranjavanja mu je pomagao Josip Čačić, no tada su obojica zarobljeni.

On je zbog zadobivenih ozljeda proveo u bolnici u Glini tri i pol dana, a potom je odveden u zatvor u Glini, u stacionar, gdje je proveo slijedeća 3 tjedna, do 17. studenog 1991. godine.

S obzirom na zdravstveno stanje, nije izlazio van niti je imao neugodnih iskustava sa stražarima u zatvoru. Međutim, iz razgovora sa Josipom Čačićem saznao je da je isti 12 puta dobio batina, nakon što bi Stevo Bjelajac i Petrović došli po njega, ali i da su dolazili i ljudi izvan zatvora i tukli ga. Na stražare se Čačić nije tužio.

U zatvoru u Glini bio je do 03. ožujka 1992., kada je razmijenjen u Karlovcu.

Naveo je kako ne zna tko je pretukao Šmisla i Gregurića, zna samo da je u tom razdoblju upravitelj zatvora bio Đuro Birač.

Svjedočenje Stjepana Milošića

Svjedok je rekao da je 25. rujna 1991. zarobljen u kući Ive Križevića u Petrinji, četiri dana nakon pada toga grada. Tada je bio u pričuvnom sastavu MUP-a, no prilikom zarobljavanja nosio je civilnu odjeću i nije imao naoružanje.

Nakon zarobljavanja odveden je u vatrogasni pa u društveni dom, gdje ga je Predrag Eremija udarao nogom od stola, sve dok nije izgubio svijest.

Dana 3. listopada ponovno je premlaćen, a nakon toga je odveden u ambulantu u Petrinji, gdje mu je pružena prva pomoć i gdje je proveo dvije noći, nakon čega je odveden u vojarnu «Vasilj Gaćeša» (sada «Predrag Matanović»). Tu je bio u zarobljeništvu sa Josom Mladenovićem, a nakon dva dana je vojnim kombijem prevezen u zatvor u Glinu. Ondje se, u ćeliji broj dva, nalazio do 03. ožujka 1992., kada je razmijenjen.

Za vrijeme boravka u zatvoru u Glini bio je nekoliko puta premlaćivan od osoba koje nikad nije vidio. Sjeća se da ga je Stanko Palančan izudarao dan prije razmjene nogama obuvenim u čizme.

24. studenog 2009. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje su pratili Tanja Vukov i Tino Bego, Documenta, Zagreb, Nebojša Paunović, Zvezdana Lalić, Romana Schweiger, OSCE, Zagreb, Chris Frin, veleposlanstvo Velike Britanije, Andrea Matetić-Vuković

Na raspravu su pristupili svi pozvani svjedoci, osim Mladena Korečića, za koga je dostava poziva uredno iskazana.

Svjedočenje Josipa Čaćića

Svjedok je iskazao da je bio zarobljen 21. rujna 1991. u Petrinji, kao pripadnik ZNG-a, zajedno sa Borisom Prišekom, koji je bio ranjen. Najprije su ih doveli u jednu kuću u Petrinji, gdje su bili fizički maltretirani i pretučeni, a idući dan su prebačeni u zatvor u Glini. Ondje je bio 6 mjeseci, sve do 14. ožujka 1992., kada je razmijenjen. Za vrijeme boravka u zatvoru u Glini bio je 13 puta teško pretučen i svakodnevno fizički i psihički zlostavljan, kao i ostali zarobljenici, neki više, neki manje.

Za vrijeme njegovog boravka u navedenom zatvoru tri su osobe preminule od zlostavljanja i to Predrag Vašarević, Ivan Palaić i jedna osoba imenom Ivo, koji je bio iz Viduševca, a umro mu je na rukama nakon što je vraćen u ćeliju nakon fizičkog zlostavljanja.

Dodao je kako su zatvorenike tukli stražari zatvora, ali i ostale osobe u maskirnim odorama koje su se znale sakupljati u popodnevni satima, ulaziti u zatvor i tući koga god su htjeli i kako su htjeli.

Od stražara se sjeća „Ćeva“, „Dugog“, Petrovića, Petra Baltića i Vladića, a poznato mu je i da se protiv „Dugog“ vodio postupak pred ovim sudom.

Inače je u više navrata bio odvođen na tzv. Ispitivanja, koja su obavljana zbog toga da bi ga mogli tući i zlostavljati. Ispitivanja su vršena na način da je morao sjesti na stolicu obrnuto, tako da im je okrenuo slobodna leđa po kojima su ga tukli dok mu leđa ne bi pocrnila od udaraca. Na taj mu je način slomljeno jedno rebro.

Ne sjeća se da su ga VIII-okr. Vladić i II-okr. Baltić ikada udarili.

Prisjetio se da su njega i Ivu Palaića pretukla dvojica obučen u maskirne uniforme, jedan se zvao Zoran, dok se imena drugog nije sjetio, a pretpostavlja da se radilo o dragovoljcima iz Srbije, koji su tako teško pretukli Ivu Palaića da je idući dan umro.

Na posebno pitanje zamjenika ŽDO-a poznaje li Đuru Birača, odgovorio je da ga poznaje, da je isti bio šef zatvora, da je često bio prisutan ispitivanju i da ga je tukao rukama, nogama, kundakom, kabelom i pendrekom. Također je stražar po nadimku „Ćeva“ bio osobito okrutan prema njemu, dok je za stražare Đuru i Petra Vladića izjavio da su bili najbolji u zatvoru.

Svjedočenje Mije Mladenovića

Svjedok je iskazao da je zarobljen 16. rujna 1991. u Petrinji kao pripadnik ZNG-a, zajedno sa još nekolicinom osoba, te je odveden u vojarnu „Vasilj Gaćeša“ (sada „Predrag Matanović“).

Dio zarobljenih je odmah pušten, a on je ostao uhićen sa još 5-6 osoba. Nakon toga prebačen je u zatvor u Petrinji, gdje je upravitelj bio Čedo Vukmirović. Što se tiče tretmana u zatvoru, naveo je da je bio relativno dobar, jer u zatvor nije mogao ulaziti tko je i kada htio, iako je i tu bilo fizičkog obračunavanja sa zatvorenicima.

Krajem rujna 1991. prebačen je u zatvor u Glini sa još 10-ak osoba. Odmah je počelo "ispitivanje", što je zapravo bilo batinanje, koje je bilo svakodnevno. U zatvor je ulazio tko je i kada htio i te su osobe tada tukle zatvorenike. Iskazao je da su, za vrijeme njegovog boravka u zatvoru, umrli Stjepan Šmisl, Ivan Palaić i Ivan Gregurić, ali da mu nije poznato tko ih je pretukao. Dodao je kako je i sam bio tučen u zatvoru te da su ga najviše tukli Joso Kovačević, Palančan i Stevan Bjelajac zvani "Čeva". Od stražara, koji su tada bili u zatvoru, od ranije je poznavao samo Peru Vladića.

U zatvoru je ostao sve do 14. ožujka 1992., kada je razmijenjen, a na razmjenu ga je vodio Joso Kovačević, koji se tada predstavljao kao "kapetan Marić" i koji mu je rekao da je "izdajica svog naroda".

Nadalje je naveo da je upravitelj zatvora tada bio Birač, da se sjeća stražara Baltića, čije je ponašanje bilo relativno korektno i da ga isti nije tukao te da se sjeća Ilije Đakovića i Rade Baždara, koji ga također nisu tukli.

Na posebno pitanje zamjenika ŽDO-a, odgovorio je da je za vrijeme boravka u zatvoru dva puta bio pretučen i to od strane Jose Kovačevića i Stanka Palančana. Izjavio je da ga je Stevan Bjelajac vodio i dovodio na "ispitivanje" i sa ispitivanja na kojima bi ga tukao pendrekom ili nogom zajedno sa još nekim osobama.

O fizičkim obračunima Stevana Bjelajca s drugim okrivljenicima nema konkretnih saznanja, jer su zatvorenici bili izolirani jedni od drugih i nisu smjeli međusobno komunicirati.

Svjedočenje Jose Mladenovića

Svjedok je rekao da je bio zarobljen u poduzeću "Gavrilović" u Petrinji kao civil. Kritičnog dana išao je u poduzeće po plaću. To se dogodilo 16. rujna 1991., nakon drugog napada tadašnje JNA na Petrinju. Nakon zarobljavanja jedno je vrijeme proveo u Vatrogasnom domu, zatim u Domu za kulturu, pa u vojarni "Vasilj Gaćeša" (sada "Predrag Matanović"). U Petrinji je bio do 14. listopada 1991., kada je prebačen u zatvor u Glini, gdje su ga puno manje mučili i tukli. Nije mu poznato tko ga je tukao u Glini, ali zna da se radilo o 6, 7 njemu nepoznatih osoba. U zatvoru u Glini je bio do 31. listopada 1991., kada je razmijenjen u Mošćenici.

Svjedočenje Dragutina Tokića

Svjedok je iskazao da je 02. rujna 1991. zarobljen od strane pripadnika tadašnje "JNA" kao civil dok se nalazio na gradskoj tržnici u Petrinji. Nakon toga je odveden u vojarnu "Vasilj Gaćeša", gdje je proveo mjesec dana. Nakon toga je prebačen u zatvor u Glini gdje je držan do 31. listopada 1991., kada je razmijenjen u Mošćenici.

Za vrijeme boravka u zatvoru u Glini dva puta je bio pretučen od strane nepoznatih osoba, kojima ne zna ni imena ni prezimena. Od stražara koji su tada bili u zatvoru, od prije je poznavao samo Peru Vladića, koji ga vjerojatno iz tog razloga nije tukao. Poznato mu je da su za vrijeme njegova boravka tri osobe preminule od posljedica batinjanja, ali ne zna tko ih je tukao.

Svjedočenje Željka Grdića

Svjedok je iskazao da je zarobljen kao civil 12. studenog 1991. u Grabovcu pored Rakovice, nakon čega je bio prebačen u logor u Manjači u BiH, gdje je proveo mjesec dana, da bi dana 19.

prosina 1991. bio prebačen u zatvor u Glinu, gdje je proveo slijedećih 5 mjeseci, nakon čega je razmijenjen.

Nadalje je naveo kako je u vrijeme njegovog dolaska u zatvoru u Glini već bilo 20-ak zatvorenika. Gotovo svakodnevno je bio tučen i to od strane tadašnje milicije te je pritom zadobio teške tjelesne ozljede. Nije znao koje osobe su ga tukle, ali smatra da nitko izvana nije dolazio u zatvor i tukao zatvorenike, osim jednog djeteta koje je došlo u krug zatvora i psovalo im majku ustašku. Dodao je kako ga stražari nisu nigdje odvodili na ispitivanje.

Daljnji dokazni prijedlozi

Niti zamjenik ŽDO-a niti branitelji nisu predložili izvođenje novih dokaza.

Odustanak zamjenika ŽDO-a od optužnice

Zamjenik ŽDO-a je naveo kako u kaznenom postupku protiv I-okr. Petra Baltića, II-okr. Stevana Bjelajca, III-okr. Đuke Bogunovića, IV-okr. Milana Ljubičića, V-okr. Vlade Ćordaša, VI-okr. Dragana Tintora, VII-okr. Petra Vladića, VIII-okr. Ilije Đakovića, IX-okr. Dragana Matijevića, X-okr. Ilije Baždara, XI-okr. Rade Baždara, odustaje od optužnice broj KT-168/92 od 26. studenog 1992. zbog kaznenih djela navedenih u točkama 1. i 2. optužnice, jer smatra da nema dokaza da bi navedeni okrivljenici počinili navedena kaznena djela.

Rekao je da bi se prema iskazima svjedoka moglo zaključiti da nema djela za koje se terete², a da nema dokaza da bi upravo okrivljenici počinili kazneno djelo u odnosu na pokojne Stjepana Šmisla, Ive Gregorića i Ivana Palaića.

Istaknuo je kako je, usprkos iskazu Mije Mladenovića, koji je tvrdio da ga je III-optuženik Stevan Bjelajac više puta tukao, protiv istog morao odustati od optužnice jer Mijo Mladenović u činjeničnom opisu optužbe nije naveden kao oštećenik, a isti nije imao saznanja da bi Stevan Bjelajac bilo koga drugog udario. Međutim, kada bi se i uzela u obzir činjenica da je povremeno tukao zatvorenike, smatra da se to ne bi moglo svrstati pod kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, već eventualno pod kazneno djelo surovog postupanja sa ratnim zarobljenicima, za koje je već nastupila zastara kaznenog progona.

Nakon što je iznio navedene razloge odustanka od optužbe, napomenuo je da je tužiteljstvo to moglo učiniti i prije, ali da su htjeli biti potpuno sigurni, što nakon ispitivanja svjedoka i njihovih iskaza, koji su izjavili da ih okrivljenici nisu osobno tukli, sada i jesu.

Donošenje presude

Nakon odustanka zamjenika ŽDO-a od optužnice vijeće je donijelo presudu kojom se:

- 1) presuda Okružnog suda u Sisku broj K-23792 od 22. siječnja 1993. stavlja izvan snage u odnosu na II-okr. Petra Baltića, III-okr. Stevana Bjelajca, IV-okr. Đuke Bogunovića, V-okr. Milana Ljubičića, VI-okr. Vlade Ćordaša, VII.-okr. Dragana Tintora, VIII.-okr. Petra

² Navedeni optuženici se optužnicom terete da su počinili kaznena djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava i to ratni zločin protiv civilnog stanovništva i ratni zločin protiv ratnih zarobljenika.

- Vladića, IX-okr. Ilije Đakovića, X-okr. Dragana Matijevića, XI-okr. Ilije Baždara i XII-okr. Rade Baždara,
- 2) temeljem članka 353. toč. 3. ZKP-a, odbija se optužba protiv gore navedenih osoba da bi počinili kaznena djela za koja ih se tereti u optužnici, kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 142. st. 1. OKZRH te kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz članka 144. OKZRH.

Temeljem čl. 123. st. 1. ZKP-a okrivljenici su oslobođeni plaćanja troškova kaznenog postupka.